

Fjärde söndagen i Påsktiden

Vägen till livet – Det utlovade återseendets söndag

Jes 54:7-10; 1. Joh 3:1-3, 10-11; Joh 14:1-11a; Ps. 66:3-5, 8-9

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

”Så ska jag komma tillbaka och hämta er till mig, för att ni ska vara där jag är.”¹ Ni hörde rätt. Jag skall komma tillbaka till er, säger Jesus.

Den helige evangelisten Lukas återger, med samma innebörd, en liknelse där Jesus, strax innan intåget i Jerusalem inför påskhögtiden, berättar om en man av hög börd som for till ett land långt borta för att få kungavärdighet och sedan komma tillbaka.² Det var om sig själv Jesus talade. Också S:t Matteus skriver om hur ”människosonen skall komma i sin faders härlighet med sina änglar”.³

Detta är vad Kyrkan tror. Detta är vad också vi bekänner då vi gemensamt stämmer in i det Kyrkan alltid bekant: ”Jag tror [...] och på en enda Herre, Jesus Kristus, Guds enfödde Son,[som sitter på Allsmäktig Guds högra sida] därifrån igenkommande i härlighet”⁴. Han kommer tillbaka. För att vi skall vara där han är: Hos Fadern. Lika Gud⁵.

Vad betyder detta? Betyder det något alls? Får det några konsekvenser för oss, idag? När skall detta ske?

Profeten säger att det bara skall dröja en kort tid. Och Evangeliet säger att det kan ske när som; då vi minst anar. Men vad är en kort tid? Ja, om något är relativt så är det tid. De första kristna levde i förhoppningen att redan de skulle få uppleva återkomsten. Missförstod de budskapet? Det hade ju hänt tidigare, att de inte förstod det Mästaren sade. Eller hade de en allt för snäv och jordisk uppfattning om tid? Kan det vara så att *kort tid* skall förstås som den tid vi är här; den tid som i relation till evigheten bara är väldigt kort? Vi har också lärt oss att detta inte är för oss att spekulera i. Men väl förbereda oss inför. Och först skall ju den yttersta tiden komma. Men när börjar den?

---

¹ Joh 14:3b

² Luk 19:12

³ Matt 16:27a

⁴ Ur den Nicenska (NC) trosbekännelsen

⁵ Jfr. 1. Joh 3:2

Jag skall komma tillbaka till er säger den korsfäste; Han som nyss uppstod från döden och fick lägga ner möda på att lärjungarna skulle förstå att det verkligen var Han och som på nytt var med dem. Han tar nu höjd för nästa skeende. Vi vet att här finns ett mönster som upprepas. Jesus berättade för de tolv, innan påsk, att han skulle förnekas. Men ingen kändes vid det. Tvärt om så bedyrades kärleken och lojaliteten. Han berättade att han skulle förrådas, med samma reaktion och att han skulle dödas – men ingen ville förstå. Profeterna hade talat om det och trots att han, på förhand, förkunnade sin egen uppståndelse hade alla utom två flytt då han överlämnade sin ande till Fadern. Sedan trodde de inte att han, på tredje dagen, hade kommit tillbaka till dem, som han hade sagt. Men han stod där och gick mitt ibland dem. Och nu delar vi de första lärjungarnas erfarenhet i det att vi är lämnade med Hans egna ord om att Han, på nytt, skall komma till oss.

För detta, systrar och bröder: för tron på Guds människoblivande, för tron på Jesu uppståndelse, för det som också apostlarna trodde; att han skall komma åter i härlighet, lider kristna runt om i världen. Och vad vore det värt att lida för om det inte också var sant; ända in i köttet sant.

Och i Evangeliet idag hör vi ett av de Jesu ord som, för många och märkligt nog, upplevs som kontroversiellt och därför kommit att relativiseras. Han säger: "Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig."⁶ För detta hoppfulla förföljs vi kristna.

Han sa inte *en* väg, *allas* egna sanning och *mitt* liv. Han, som är född före all tid och har skapat oss, vet vad han talar om. I sig, i sanningen, vill han rädda oss från splittring och desintegration; tillbaka till livet. Och vet att vi behöver just det idag.

Så står Han då där, Sanningen, och säger *hör till mig*. Men likt de första lärjungarna har också vi svårt att begripa. Som de första människorna säger vi, besmittade med samma ohörsamhet och hybris: 'Kan själv!'

Kristna förföljs, inte på grund av att vi är emot, utan för att vi bejakar livet. Kristna förföljs runt om i världen. Men inte här. Här blir man förförd och viker därför undan när det kommer till förföljelse. Både inför risken att själva förföljas och för att erkänna att det sker. Inte på våra breddgrader, längre. Här betonas i stället *allas* vägar, den egna sanningen och sålunda ett liv utan hopp. Vi behöver därför påminna oss om att vår Herre talade om både förförelse och förföljelse: att vi riskerar det förra och kan förvänta det senare. Och att vara förförd är långt värre än att vara förföljd, sett i evighetens perspektiv.

Kristus Jesus är vägen, sanningen och livet. Det är så vi tror. För detta förföljs kristna. Och bort från denna tro riskerar vi att förledas; förföras. För att denna tro – den vi bekänner gemensamt – får konsekvenser som leder till att somliga förföljs och andra väljer att förföras.

Den helige Johannes skriver i sitt brev en nyckelmening i fråga om konsekvenser. Han skriver att "var och en som har det hoppet till honom renar sig, liksom han är ren."⁷ Det är här inte fråga om renande bad förstått i det gamla förbundet, utan om att rena sig från osanning och villfarelser; rena sig från sådant som förför och leder bort från livet. Det handlar om att hålla dopets vita dräkt ren och därmed hålla sig på vägen till sanningen för att vara där Han är - hos Fadern.

"Låt inte era hjärtan oroas. Tro på Gud och tro på mig."⁸ "Så ska jag komma tillbaka och hämta er till mig, för att ni ska vara där jag är."⁹

---

⁶ Joh 14:6

⁷ 1 Joh 3:3

⁸ Joh 14:1

⁹ Joh 14:3b